

בש"פ 2195/21 - מחמוד נסראללה, חוסני נסראללה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2195/21

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקשים: 1. מחמוד נסראללה
2. חוסני נסראללה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בעמ"י 57470-03-21 מיום
29.3.2021, שניתנה על ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם המבקשים: עו"ד אלי לוי

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' עטר) בעמ"י 57470-03-21 מיום 29.3.2021, בגדרה נדחה עררם של המבקשים על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטר' פלג), במ"י 43970-03-21 מיום 28.3.2021. במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקשים למשך חמישה ימים - עד ליום 30.3.2021.

רקע והליכים קודמים

2. המבקשים, אב ובנו, נעצרו לראשונה ביום 20.3.2021, בחשד לעבירות של החזקת נשק שלא כדין, איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מאז, הוארך מעצרו מעת לעת. ביום 25.3.2021, הוגשה לבית

משפט השלום הצהרת תובע במסגרתה התבקש בית המשפט להאריך את מעצרו של המבקשים עד ליום 29.3.2021 על-מנת לאפשר הגשת כתב אישום בעניינם יחד עם בקשה למעצרו עד תום ההליכים. בית משפט השלום נעתר לבקשה, בין היתר, לנוכח טיב העבירות, התשתית הראייתית ועילות המעצר נגד המבקשים.

3. באותו היום חלה התפתחות בחקירת המבקשים, כאשר היחידה החוקרת קיבלה חוות דעת שקשרה את הנשק הרלוונטי לאישום ההחזקה לאירוע שוד שבוצע במהלך חודש דצמבר 2019. המבקשים נחקרו פעם נוספת, והמבקש 1 שינה את גרסתו הקודמת ביחס לעבירות החזקת הנשק שלא כדין. לנוכח האמור, ביקשה המשיבה (להלן: המדינה) לחזור בה מהצהרת התובע ולהאריך את מעצרו של המבקשים, הן ביחס לעבירות שפורטו לעיל, והן ביחס לעבירת שיבוש מהלכי משפט. בית משפט השלום עיין בחומר החקירה החסוי וקבע כי מהחומר עולה קיומו של חשד סביר שהמבקשים ביצעו את המיוחס להם. לנוכח טיבן של העבירות, ובשים לב לפעולות החקירה הנדרשות, קבע בית משפט השלום כי מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות וכן כי שחרור המבקשים בשלב זה, עלול לשבש את המשך החקירה. בית משפט השלום ציין כי אומנם אין זה שכיח שהמדינה חוזרת בה מהצהרת תובע ומבקשת להאריך מעצר לצורכי חקירה, ואולם, נקבע כי במקרה הנדון יש הצדקה לכך, לאור ההתפתחויות שאירעו לאחר הגשת הצהרת התובע, ביניהן שינוי הגרסה של המבקש 1. לנוכח האמור הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקשים עד ליום 30.3.2021.

4. על החלטה זו הגישו המבקשים ערר לבית המשפט המחוזי. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי, טען ב"כ המבקשים כי שינוי הגרסה מטעם המבקש 1 אינו מהווה עילה להארכת מעצרו, וכי יש לשחררם לחלופת מעצר. המדינה, מנגד, טענה כי חזרתה מהצהרת התובע עולה בנסיבות העניין בקנה אחד עם הנחייתפרקליטתהמדינהבנדון, וכן הוסיפה כי אין לשחרר את המבקשים לחלופת מעצר, בין היתר לאור הרקע האופף את החשדות נגדם.

בית המשפט המחוזי קבע כי בשים לב למהות החקירה ולנסיבותיה, לרבות ההתפתחות שחלה בה; לחשד הסביר שקיים נגד המבקשים; ולעילות המעצר; לא נפלה שגגה בהחלטת בית משפט השלום, ועל-כן דחה את הערר.

על החלטה זו מונחת בקשת רשות הערעור שלפניי.

5. המבקשים חוזרים על עיקר טענותיהם כמפורט לעיל, וכן טוענים כי מתעוררת בבקשתם סוגיה משפטית עקרונית בדבר סמכות בית המשפט להתיר למדינה לחזור בה מהצהרת התובע ולהאריך בהתאם את מעצרו של החשודים. עוד נטען כי המדינה איננה מנצלת כראוי את ימי המעצר ופוגעת קשות בזכויות המבקשים. המבקשים מוסיפים וטוענים כי גם אם אחד מהם שינה את גרסתו, אין לזקוף זאת לחובתו ואין להותירו במעצר אך בשל כך. צוין עוד כי המבקש 1 הוא נכה המרותק לכיסא גלגלים, וכי המבקש 2 הינו אדם צעיר, נורמטיבי וללא עבר פלילי, אשר עובד כאח מוסמך בחדרי ניתוח בבתי חולים.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי בקשה לרשות ערר על החלטת מעצר ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, כמו פגיעה שאיננה מידתית בזכויות המבקש, חשש לעיוות דין, חריגה מסמכות ועוד כיוצא באלה.

עיון בבקשת רשות הערר מעלה כי הבקשה אינה מגלה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של המבקשים, או שהיא בעלת השלכות רחב. עניינם של המבקשים נדון לפני שתי ערכאות שיפוטיות, אשר בחנו את טענותיהם והגיעו למסקנה כי יש להורות על המשך מעצרם. כאמור, בית משפט השלום עיין בחומר החסוי וקבע לאורו כי קיים יסוד סביר לחשד המיוחס למבקשים, וכן כי מתקיימות עילות מעצר בשל מסוכנות וחשד לשיבוש הליכי חקירה. בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב בקביעות אלה, ואף הוסיף כי בשים לב למהות החקירה ולנסיבותיה; לחשד הסביר המתעורר במקרה זה; לעילות המעצר; וכן להתפתחות שחלה בחקירה; לא נפלה שגגה בבית משפט השלום אשר התיר למדינה לחזור בה מהצהרת התובע, והורה על המשך מעצרם של המבקשים. לא מצאתי כי המקרה שלפנינו בא בגדר אותם מקרים חריגים אשר מצדיקים התערבות בית משפט זה בהחלטת בית המשפט המחוזי, אשר נטועה היטב בנסיבות המקרה הפרטני של המבקשים.

7. עוד אציין כי לא ראיתי כל קושי בכך שבית המשפט התיר למדינה לחזור בהמהצהרת התובע, כאשר פעלה בהתאם לסעיפים 12-16 להנחיית פרקליט המדינה מס' 5.1 בדבר **"הצהרת תובע לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים" (18.10.2017)**, וזאת בשים לב לנסיבות המיוחדות וההתפתחויות שחלו בחקירה. **כפי שנקבע לא אחת על ידי בית משפט זה:**

"במצב הדברים הרגיל, סעיף 17(ד) יוצר רצף של מעצר שתחילתו במעצר ימים לצורכי חקירה ועד מעצר עד תום הליכים עם הגשת כתב אישום. אך ייתכנו מצבים של "חזרה לאחור", כאשר לאחר הצהרת תובע על פי סעיף 17(ד) יורה בית המשפט על מעצרו של אדם כחשוד מכוח סעיף 13 לחוק המעצרים. זאת, מקום בו מגיע למשטרה מידע חדש, או כאשר חלה התפתחות מהותית בחקירה, המצריכה פעולות חקירה מהותיות נוספות שיש בהן להשליך על תוכן כתב האישום או על האפשרות כי ימצא שהחשוד אינו מעורב בעבירה המיוחסת לו" (ראו: בש"פ 1270/14 ששון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.3.2014)).

8. בשים לב לכל האמור, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ט"ז בניסן התשפ"א (29.3.2021).

ש ו פ ט ת

